

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Dalilou Marečkovou v právní věci žalobce V. V., nar. dne x, trvale bytem x, zast. JUDr. Bedri Tomáškem, advokátem se sídlem Politických vězňů 27, Kolín IV., proti žalované České správě sociálního zabezpečení se sídlem Sokolovská 855/225, 190 00 Praha 9, o prodloužení výplaty nemocenského, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 25. 4. 2013, č. j. 42091/010-6313/13.3.2013/1387/LN/43,

t a k t o :

- I. Žaloba se z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í

Krajský soud v Praze usnesením ze dne 20. 11. 2013, č. j. 43 Ad 21/2013-15, odmítl návrh žalobce, kterým se domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 25. 4. 2013, č. j. 42091/010-6313/13.3.2013/1387/LN/43, jakož i prvoinstančního rozhodnutí Okresní správy sociálního zabezpečení Kolín (dále jen „OSSZ“) ze dne 14. 2. 2013, č. j. 42004/110-6311-10. 8. 2012-7937/72/Do/DPN/R-2, kterým byla žalobci podle § 27 zákona č. 187/2006 Sb., o nemocenském pojištění, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o nemocenském pojištění“) přiznána výplata nemocenského po uplynutí podpůrní doby dnem 10. 8. 2012 při

splnění ostatních zákonem stanovených podmínek za období od 11. 8. 2012 do 29. 9. 2012. Výplata nemocenského po uplynutí podpůrné doby od 30. 9. 2012 žalobci přiznána nebyla.

Krajský soud dospěl k závěru, že žaloba brojí proti rozhodnutí, kterým bylo rozhodnuto o výplatě nemocenského po uplynutí podpůrné doby, a že přezkum takového rozhodnutí je ze soudního přezkumu podle ustanovení § 158 písm. a) zákona o nemocenském pojištění vyloučen.

Ke kasační stížnosti žalobce Nejvyšší správní soud konstatoval, že byť krajský soud ke dni svého rozhodování (20. 11. 2013) vycházel z příslušného znění zákona o nemocenském pojištění, přesto je nutno v souladu s čl. 89 odst. 2 Ústavy respektovat nálezný Ústavního soudu ze dne 16. 12. 2014, sp. zn. Pl. ÚS 9/14, který vyhověl návrhu Nejvyššího správního soudu v předmětné věci a ustanovení § 158 písm. a) zákona o nemocenském pojištění pro rozpor s ústavním pořádkem zrušil. Nejvyšší správní soud proto podle ustanovení § 110 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) usnesení krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Krajský soud se tak v dalším řízení zabýval námitkami žalobce, jimiž brojil proti napadenému rozhodnutí žalované, jakož i prvoinstančnímu rozhodnutí OSSZ. Žalobce namítal, že napadené rozhodnutí vycházelo z nesprávných závěrů při přezkoumání příslušné zdravotnické dokumentace, neboť nebylo bráno v potaz, že žalobce prodělal onemocnění boreliózou, a že trpěl „skřípnutým nervem“, jak bylo zjištěno dne 2. 4. 2013 při operaci pravé horní končetiny. Jako nepravdivé pak označil tvrzení žalované, že přezkoumání zdravotnické dokumentace proběhlo při jednání dne 18. 4. 2013 za jeho přítomnosti. Žalobce uzavřel, že ač jeho zdravotní stav nebyl uspokojivý, musel se z důvodu nedostatku finančních prostředků nechat k datu 1. 1. 2013 uschopnit, a proto navrhl, aby soud zrušil jak napadené rozhodnutí, tak i rozhodnutí OSSZ.

Žalovaná připustila, že v odůvodnění napadeného rozhodnutí došlo k pochybení, neboť žalobce skutečně nebyl účasten jednání lékařské posudkové služby. V této souvislosti však odkázala na předchozí postup podle § 70 správního řádu, jímž tuto chybu napravila. Žalovaná současně dodala, že zmíněná oprava odůvodnění napadeného rozhodnutí neměla vliv na závěr správního orgánu, neboť posudkový lékař v odvolacím řízení vycházel z dokumentace, která byla dostatečná k objektivnímu posouzení zdravotního stavu žalobce. Jako podklad pro napadené rozhodnutí totiž byla použita lékařská dokumentace ošetřujícího lékaře a další nálezy odborných lékařů v posudku uvedené (zmíněné lékařské zprávy jsou součástí spisové dokumentace). Z posudku a z dalšího šetření pak vyplynulo, že ke dni 29. 9. 2012 došlo k ukončení podpůrné doby (jak při soudním jednání upřesnil pověřený pracovník žalované). S ohledem na uvedené žalovaná navrhla, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Při soudním jednání účastníci na svých stanoviscích setrvali.

Zástupce žalobce, který se dostavil k jednání se zpožděním, požádal soud o vyhotovení „revizního“ znaleckého posudku.

Krajský soud jeho žádosti nevyhověl a dokazování v předmětné věci po konstatování spisu a znaleckého posudku ukončil. K odůvodnění svého postupu soud v plném rozsahu odkázal na stálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle níž by byl „revizní“

znalecký posudek za situace, kdy závěry posudkových lékařů (OSSZ a LPS v odvolacím řízení) potvrdí také znalec ve svém posudku zcela nadbytečný, resp. pokud soudní znalec označí závěry posudkových lékařů jako správné, což byl právě posuzovaný případ. Samotný nesouhlas žalobce se závěry znaleckého posudku není důvodem pro vypracování revizního znaleckého posudku (viz rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 21. 11. 2005, č. j. 22 Ca 250/2004-56, podle něhož se „...soudní praxe k revizním znaleckým posudkům uchyluje pouze v případě, že v dané věci existuje několik rozdílných znaleckých posudků nebo v případě, kdy účastník řízení předloží k důkazu znalecký posudek zpracovaný znalcem mimo řízení, přičemž závěry tohoto znaleckého posudku, jímž se provádí důkaz listinou, jsou nesouladné se závěry znalce ustanoveného soudem.“

Soud nemohl odhlédnout ani od skutečnosti, že žalobce při soudním řízení zmiňované „jistě nesrovnalosti“ neupřesnil již v průběhu řízení před správním orgánem. Jako pochybení v postupu znalce soud nemohl označit ani skutečnost, že znalec žalobce osobně neprohlédl. Zde soud konstatuje, že znalec i posudkový lékař při posuzování zdravotního stavu vycházejí z lékařských zpráv, které jsou ve spise založeny. Soud rovněž nemohl přehlédnout skutečnost, že žalobce výslovně nekonkretizoval své problémy v souvislosti s onemocněním boreliózou již v odvolání, tj. v řízení před žalovanou, ale prvně až v žalobě.

Krajský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí v řízení podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Z napadeného rozhodnutí soud zjistil, že žalovaná v předmětné věci rozhodovala v pořadí již podruhé. Poprvé rozhodnutí OSSZ pro nepřezkoumatelnost zrušila a věc vrátila správnímu orgánu k dalšímu řízení. V napadeném rozhodnutí tak s odkazem na ustanovení § 90 odst. 5, větu první, zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) a na ustanovení § 27 zákona o nemocenském pojištění zamítla odvolání žalobce a potvrdila rozhodnutí OSSZ, jímž byla žalobci přiznána výplata nemocenského po uplynutí podpůrní doby dnem 10. 8. 2012 při splnění ostatních zákonem stanovených podmínek za období od 11. 8. 2012 do 29. 9. 2012, avšak výplata nemocenského po uplynutí podpůrní doby od 30. 9. 2012 mu přiznána nebyla.

V odůvodnění rozhodnutí žalovaná stručně shrnula důvody odvolání žalobce, který poukazoval na skutečnost, že byl od ledna 2013 opakovaně v pracovní neschopnosti, neboť neprošel vstupní prohlídkou u závodního lékaře TPCA. Poukazoval rovněž na přetrvávající problémy s rukou s tím, že invalidní důchod mu nebyl přiznán. Žalobce uzavřel, že celý život platil zdravotní pojištění, a proto nepochopil (když mu lékaři zatím ruku nevyhlédli), proč nemůže dostávat podporu v pracovní neschopnosti.

Soud doplnil dokazování posudkem soudního znalce MUDr. J. V. tj. soudního znalce v oboru zdravotnictví, odvětví různá, se specializací na posudkové lékařství.

Soud znalci uložil, aby 1. zjistil zdravotní stav žalobce, a to nejen k datu vydání napadeného rozhodnutí či prvoinstančního rozhodnutí, 2. aby se vyjádřil ke zdravotnímu stavu žalobce, zda se jednalo či nejednalo o pojištěnce, u něhož lze očekávat, že v krátké době po uplynutí podpůrní doby nabude pracovní schopnosti o k jiné než dosavadní činnosti, a 3. aby posoudil, zda jeho zdravotní stav odůvodňoval předpoklad opětovného nabytí pracovní schopnosti ode dne 30. 9. 2012.

Znalec pro přehlednost provedl ve znaleckém posudku ze dne 6. 12. 2015 výpis ze spisové dokumentace (ze soudního spisu, ze spisové dokumentace OSSZ a ze zdravotnické dokumentace praktické lékařky MUDr. Š. Ť., která vedla žalobcovu dočasnou pracovní neschopnost a koordinovala jeho vyšetření a léčbu v rozhodném období 2011 - 2012). Znalec konstatoval, že zdravotnická dokumentace praktické lékařky obsahovala záznamy od roku 2008 do 12. 11. 2012, protože žalobce se od 8. 11. 2012 zaregistroval u jiného praktického lékaře – MUDr. N.

Znalec proto ve znaleckém posudku nejprve velmi podrobně shrnul rozhodné skutečnosti vyplývající ze spisové dokumentace, na to pak zodpověděl otázky, které mu položil krajský soud.

Ze spisové dokumentace není pochyb o tom, že žalobce podal několik žádostí o prodloužení výplaty nemocenského.

První žádost podal dne 13. 4. 2012. Při podání žádosti byl žalobce v dočasné pracovní neschopnosti, a to od 16. 9. 2011 a jednoroční podpůrná doba mu skončila dne 8. 4. 2012. Poslední zaměstnavatel byl TPCA, průmyslová zóna, Ovčáry, Kolín 2, kde žalobce pracoval jako operátor. Jeho žádosti bylo s ohledem na lékařskou zprávu praktické lékařky a ortopedické ambulance vyhověno s tím, že ode dne 18. 4. 2012 lze odůvodněně předpokládat opětovné nabytí pracovní schopnosti a to k jiné než dosavadní pojištěné činnosti.

Druhou žádost podal dne 18. 4. 2012; jako důvod žádosti o prodloužení výplaty nemocenských dávek byla označena rehabilitace – doléčení. Žádost byla opět projednána v nepřítomnosti žalobce LPS OSSZ Kolín dne 18. 4. 2012 a pro stav po opakovaném napadení s pohmožděním obou loktů byla výplata nemocenských dávek prodloužena do 31. 5. 2012 s tím, že ode dne 1. 6. 2012 lze odůvodněně předpokládat opětovné nabytí pracovní schopnosti a to k jiné než dosavadní pojištěné činnosti.

Třetí žádost podal dne 28. 5. 2012; jako důvod uvedl poranění pravého lokte. Jednání proběhlo před OSSZ Kolín dne 30. 5. 2012 opět v nepřítomnosti žalobce. Žádosti bylo vyhověno s tím, že ode dne 12. 6. 2012 lze odůvodněně předpokládat opětovné nabytí pracovní schopnosti a to k jiné než dosavadní pojištěné činnosti.

Čtvrtou žádost podal dne 11. 6. 2012; jako důvod uvedl bolesti ulnárního epiokondylu vpravo. Jednání proběhlo před OSSZ Kolín dne 12. 6. 2012 opět v nepřítomnosti žalobce (stav po obstrukci pravého lokte ortopedem s následným klidovým režimem) Žádosti bylo vyhověno tím, že ode dne 26. 6. 2012 lze odůvodněně předpokládat opětovné nabytí pracovní schopnosti a to k jiné než dosavadní pojištěné činnosti.

Pátou žádost podal dne 26. 6. 2012; jako důvod uvedl doléčení pravého lokte. Doložena byla ortopedická zpráva, jednání proběhlo před OSSZ Kolín dne 26. 6. 2012 opět v nepřítomnosti žalobce. Žádosti bylo vyhověno s tím, že ode dne 11. 7. 2012 lze odůvodněně předpokládat opětovné nabytí pracovní schopnosti a to k jiné než dosavadní pojištěné činnosti.

Šestou žádost podal dne 9. 7. 2012; jako důvod uvedl doléčení pravého lokte. Doložena byla ortopedická zpráva, jednání proběhlo dne 9. 7. 2012 opět v nepřítomnosti žalobce a žádosti bylo vyhověno s tím, že ode dne 11. 8. 2012 lze odůvodněně předpokládat opětovné nabytí pracovní schopnosti a to k jiné než dosavadní pojištěné činnosti.

Sedmou žádost podal dne 10. 8. 2012; jako důvod žalobce označil doléčení a rehabilitaci. Jednání tentokrát proběhlo dne 10. 8. 2012 v jeho přítomnosti. Byl citován výsledek EMG vyšetření – lehká léze. Posudková lékařka označila léčbu následků úrazů ze dne 29. 3. 2012 a 11. 4. 2012 za skončenou, pracovní schopnost považovala za obnovenou ode dne 11. 8. 2012 s tím, že je schopný vykonávat i jinou než dosavadní pojištěnou pracovní činnost. Ode dne 11. 8. 2012 byl žalobce práce schopen, sedmé žádosti nebylo vyhověno.

Dne 28. 8. 2012 rozhodla ředitelka OSSZ Kolín o vyloučení posudkových lékařů LPS OSSZ Kolín. Žalobce podal dne 15. 8. 2012 žádost o invalidní důchod, současně mu byla vystavena nová dočasná pracovní neschopnost jako pokračování pracovní neschopnosti. Vystavena byla dne 13. 8. 2012, žalobce byl práce neschopen ode dne 11. 8. 2012 pro úžinový syndrom KT. Dne 4. 9. 2012 byl vypracován posudek posudkového lékaře ČSSZ, doloženy byly ortopedické nálezy ze dne 9. a 11. 8. 2012, sdělení MUDr. N. Podle posudkového závěru byla pracovní schopnost žalobce obnovena ode dne 11. 8. 2012 a to i k jiné než pojištěné činnosti. Jako první postižení bylo označeno zhmoždění pravého lokte dne 11. 4. 2012, kterému předcházelo zhmoždění levého ramene a lokte s hematomem paže dne 29. 3. 2012. Jednání proběhlo v přítomnosti žalobce. Žádosti o invalidní důchod nebylo vyhověno. Za rozhodující příčinu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu žalobce bylo označeno postižení uvedené v kapitole XIII., oddílu C, položce 4 písm. a) přílohy k vyhlášce č. 359/2009 Sb. se stanovenou mírou poklesu pracovní schopnosti ve výši 10 %. Posudková komise navýšila hodnocení ve smyslu ustanovení § 3 odst. 2 vyhlášky na celkových 20 %, což nedosahovalo požadovanou výši pro přiznání invalidity byť i prvního stupně.

Poslední žádost o prodloužení výplaty nemocenského pojištění podal žalobce dne 1. 10. 2012; jako důvod uvedl předoperační vyšetření a požádal o posouzení mimo OSSZ Kolín. Ředitelka OSSZ jeho žádosti vyhověla usnesením ze dne 4. 10. 2012. Dne 5. 11. 2012 byla za přítomnosti žalobce projednána jeho poslední žádost o prodloužení výplaty nemocenského pojištění. Ani na základě doložených lékařských zpráv (neurologických vyšetření ze dne 9., 13. a 14. 11. 2012 LPS OSSZ Kutná Hora jeho žádosti nevyhověla. Podle posudkového lékaře jednorocní podpůrná doba skončila dne 29. 9. 2012 a pracovní schopnost žalobce byla obnovena ode dne 30. 9. 2012 a to i k jiné, než pojištěné činnosti. Bylo uzavřeno, že žalobce může absolvovat rehabilitaci ambulantně a výdělečnou činnost může vykonávat v zaměstnání s výjimkou takových činností, kde dochází k přetěžování horních končetin.

Dne 5. 11. 2012 sepsal žalobce námitky proti rozhodnutí ohledně nepřiznání invalidního důchodu.

Dne 9. 11. 2012 byl žalobce akutně vyšetřen v Oblastní nemocnici Kolín pro bolesti pravého lokte. Dne 14. 11. 2012 byl opět akutně vyšetřen v Oblastní nemocnici Kolín pro blokádu CTh přechodu, byl proveden obstřík trigerů a provedena infuze. Žalobce byl odeslán s bércelem na chirurgii, objednan na MR mozku, C páteře. Byla mu vystavena pracovní neschopnost. Dne 7. 12. 2012 ze zprávy neurologie Oblastní nemocnice Kolín učiněny potřebné závěry. Kontrola za týden, pracovní neschopnost předána do evidence.

Dne 11. 12. 2012 žalobce znovu vyšetřen v ambulanci nemocnice Kolín, tentokrát na chirurgii pro bolesti v oblasti levého bérce. Závěr nesvědčil pro cévní obtíže, doporučena kontrola i neurologická kontrola.

Dne 12. 12. 2012 v řízení o námitkách proti rozhodnutí žalované o nepřiznání invalidního důchodu, současně byla projednána jeho námitka ohledně nevyhovění žádosti o prodloužení výplaty nemocenského. Žalobce byl jednání přítomen. Ohledně invalidního důchodu byly jako rozhodující označeny chronické bolesti v oblasti krční páteře a úžinový syndrom. V diagnostickém souhrnu pro účely jednání o prodloužení výplaty nemocenského byla jako první uvedena diagnóza laterální epikondylitidy vpravo, jako druhá cervikokraniální syndrom s akutní bloádou CTh přechodu (v 09/12). K prodloužení výplaty nemocenského nebyl shledán důvod, bylo potvrzeno, že pracovní schopnost žalobce byla obnovena dne 30. 9. 2012. Ke stejnému závěru dospěl i opravný posudek ze dne 8. 2. 2013 (tj. posudek po zrušení rozhodnutí OSSZ). Podle posudku byl žalobce ode dne 30. 9. 2012 práce schopen.

Dne 17. 1. 2013 byl žalobce vyšetřen v ambulanci neurologie Nemocnice Kolín. Byla doporučena ortopedická kontrola, rehabilitační vyšetření objednáno na 21. 1. 2013. Na tomto vyšetření byl konstatován závěr – protrahovaný vertebrogenní algický syndrom C a Th páteře, primární a sekundární stenóza páteřního kanálu, syndrom KT, epikondylagie ulnárního epikotyly. Doporučeny rehabilitační metody.

Dne 18. 4. 2013 bylo provedeno v nepřítomnosti žalobce posouzení posudkovou lékařkou LPS ČSSZ odvolání žalobce ohledně neprodloužení výplaty nemocenského. Žalobce doložil také propouštěcí zprávu z hospitalizace na ortopedii v Oblastní nemocnici Kolín ze dne 4. 4. 2013. Byl konstatován nový stav po operační léčbě objektivně lehkého nálezu na pravé horní končetině s tím, že podíl páteřní na udávaných obtížích nelze vyloučit. Závěrem je konstatováno, že ani trvalý lehký postižení při kompresi byt' na dominantní ruce by nemělo vést k posudkově významnému postižení. Důležitým byl označen vývoj v čase, kdy bude možno opět stav hodnotit po stabilizaci stavu po operaci a po dalších kontrolách. Posudkový důvod k doporučení dalšího prodloužení výplaty nemocenského nebyl shledán, žádosti tak nebylo vyhověno.

Dne 14. 5. 2013 si žalobce podal podruhé žádost o invalidní důchod. Jednání kvůli námitce podjatosti proběhlo před LPS OSSZ Praha – východ, a to dne 17. 7. 2013 za přítomnosti žalobce. Bylo zjištěno, že žalobce zůstal zaměstnancem TPC, ale od 1. 6. 2013 nebyl zařazen do pracovního procesu ve svařovně ze zdravotních důvodů, byla mu vyplácena průměrná mzda. Od 1. 7. 2013 mu dal zaměstnavatel výpověď, běžela dvouměsíční výpovědní lhůta. Posudková lékařka ze zdravotních zpráv označila jako hlavní poruchu chronický vertebrogenní algický syndrom z oblasti krční a hrudní páteře kombinované etiologie, jako druhou diagnózu uvedla cervikobrachiální a cervikokraniální syndrom, třetí pak podezření na počínající polyneuropatii na horních končetinách, poslední pak stav po operaci pravé horní končetiny pro ulnární epikondylitidu a další diagnózy opakovaně udávané. Míru poklesu pracovní schopnosti žalobce hodnotila pro páteřní onemocnění podle kapitoly XIII., oddílu E, položky 1 písm. b) celkem 20 % s navýšením pro další postižení na celkových 30 %, což opět neznamena naplnění podmínek pro přiznání invalidity byt' prvního stupně.

Podle znalce, pokud žalobce jako důvod žádosti o prodloužení výplaty nemocenských dávek ze dne 23. 3. 2012 spojoval s imunitním vyšetřením, pak znalec nelze přehlédnout, žádost uplatnil ještě před tím, než byl ošetřen po napadení dne 29. 3. 2012 a samotné plánované imunologické vyšetření po ročním trvání dočasné pracovní neschopnosti není z posudkového hlediska důvodem ani k trvání dočasné pracovní neschopnosti, natož k prodloužení dávek, protože se jedná pouze o odběr krve k laboratornímu vyšetření. Čekání na imunologické vyšetření by bylo důvodem pro dočasnou pracovní neschopnost pouze u osob těžce imunodeficitních, což není případ žalobce.

Pokud žalobce označil jako důvod pro svou pracovní neschopnost stav po borelióze, pak se podle znalce z posudkového hlediska jednalo pouze o včas zaléčené první stádium boreliózy, kdy žalobce svévolně a bez porady s lékařem předčasně přerušil naordinovanou antibiotickou léčbu. I přes jeho nesprávný postup však bylo jeho onemocnění úspěšně залéčeno a nelze je tak považovat ani později za stav posudkově významný ani pro dočasnou pracovní neschopnost, ani pro invaliditu.

Znalec dodal, že žalobce v žalobě zaměnil instituty zdravotní a nemocenské pojištění. Při tom ze svého zdravotního pojištění čerpal bohatě, neboť absolvoval spoustu různých vyšetření a získal mnoho potřebné léčby (to vše na účet své zdravotní pojišťovny). Z nemocenského pojištění pak rovněž čerpal, dokonce opakovaně a nadstandardně v režimu prodloužené výplaty. To že jeho poslední žádosti o prodloužení výplaty nemocenského pojištění nebylo vyhověno, není jeho trestem, ale skutečností vycházející ze zákonných kritérií.

S ohledem na výše uvedené znalec na otázku č. 1. odpověděl, že zdravotní stav žalobce byl v doložené dokumentaci od roku 2011 do roku 2013 velmi dobře zdokumentován. Jeho zdravotní stav byl kolísavý, krátkodobě vyžadoval klidový režim, ale rozhodně nebylo nutné, aby byl po celou dobu v neschopnosti. Po odléčení akutních infekcí mohl být opakovaně uschopněn, což se nestalo pouze pro jím ventilované subjektivní potíže. Žalobce tak byl pokaždé vyšetřován a léčen. Pokud nebyla nalezena patologie vysvětlující vzniklé obtíže, byl odeslán do jiné odborné ambulance, byly mu provedeny krevní odběry za účelem testů a bylo mu poskytnuto další vyšetření. Jejich výsledek nebyl žádný, případně pouze lehká objektivní patologie nebo mírný odklon od normy. Podle znalce část těchto vyšetření mohla být provedena mimo dočasnou pracovní neschopnost. Zdravotní stav žalobce se v průběhu předmětné doby čtyřikrát skokově zhoršil – třikrát po fyzickém napadení druhou osobou a jedenkrát žalobce udával somatické zhoršení bolestí po nevyhovění poslední žádosti o prodloužení výplaty s ukončením dočasné pracovní neschopnosti rozhodnutím. Podle znalce se celou dokumentací táhne podezření na somatizaci až účelovou agravaci, ale chybí jakékoli psychologické či psychiatrické vyšetření, které by podle jeho názoru prokázaly nevědomou symptomatiku. V odborných lékařských zprávách je chronické medikaci uváděno většinou jen antihypertenzivum, později hormonální lék. Analgetika či NSA nebyla uvedena, dokonce bylo uvedeno, že analgetika nebere a důvodem mělo být, že údajně nezabírají. Léky aplikované formou injekcí, infuzí, opichů a lokálně, podle žalobce zabraly jen málo či krátce. Při hospitalizaci nebyl kontrolovaně a cíleně analgeticky a rehabilitačně léčen, nebyl ani v lázních.

Na otázku č. 2. znalec odpověděl, že si zdravotní stav žalobce vyžádal ode dne 16. 9. 2011 léčbu a zneschopnění, byla mu vystavena dočasná pracovní neschopnost od uvedeného data. Protože měl zápočty, tak mu podpůrčí doba skončila dne 8. 4. 2012

a následně mu byla několikrát prodloužena výplata nemocenských dávek do 10. 8. 2012, kdy mu byla dočasná pracovní neschopnost ukončena rozhodnutím OSSZ, což žalobce nehodlal akceptovat. Jeho zdravotní stav byl v té době stabilizován a nevyžadoval klidový režim. Předepsaná opakovaná rehabilitační léčba mohla být absolvována mimo režim dočasné pracovní neschopnosti. Objektivní patologické nálezy byly jen lehké a subjektivně ventilované stesky nebyly posudkovým důvodem k pracovní neschopnosti ani k invaliditě, byť se k nim při všech posudkových jednáních přihlíželo. Podle znalce v dokumentaci popsané pozorování (např. když žalobce nesl plnou igelitovou tašku v pravé ruce bez známek bolesti či poruchy úchopu, a když na to udával zhoršení bolesti pravé ruky a lokte) zcela jednoznačně vzbuzují podezření na účelovost jeho jednání. Což podle znalce podpořilo i žalobcovo následné vyžádání vystavení dočasné pracovní neschopnosti od zastupujícího lékaře o dva dny zpětně (v pondělí 13. 8. 2012 byla žalobci vystavena dočasná pracovní neschopnost od soboty 11. 8. 2012), čímž nastalo pokračování dočasné pracovní neschopnosti. Zároveň došlo k mírnému posunutí konce podpůrčí doby do 29. 9. 2012. Stav dále nebyl hodnocen jako odůvodňující další prodloužení výplaty nemocenského ani jako invalidizující. S tímto závěrem se znalec ztotožnil s tím, že zdravotní stav žalobce byl objektivně stabilizován a i když byla stabilizace podmíněna dodržováním léčebného režimu a užíváním léků, tak to nebyl důvod, proč by žalobce nebyl schopen vykonávat nějakou vhodnou práci (tj. jinou práci než dosavadní). Žalobce byl schopen plnit podmínky uchazeče o zaměstnání.

Na otázku č. 3. znalec odpověděl, že zdravotní stav žalobce odůvodňoval předpoklad opětovného nabytí pracovní schopnosti ode dne 11. 8. 2012 a také ode dne 30. 9. 2012. Skutečnost, že se sám necítil schopen pracovat a měl obavu, že nebude poskytovatelem pracovně lékařských služeb TPCA uznán jako operátor, nebyla posudkovým důvodem k trvání dočasné pracovní neschopnosti. Nebyla jím ani pozdější skutečnost, že podle výsledku pracovně lékařské prohlídky ze dne 11. 7. 2013 dlouhodobě pozbyl zdravotní způsobilosti k práci operátora pracoviště svařovna – výroba. Podle záznamu o jednání ze dne 17. 7. 2013 nebyl žalobce od 1. 6. 2013 zařazen do pracovního procesu a byla mu vyplácena průměrná mzda. Ode dne 1. 7. 2013 dostal dvouměsíční výpověď. Žalobce sice nebyl schopen pracovat jako svářeč, ale byl schopen se uplatnit na jiné vhodné pracovní pozici. Skutečnost, že nebyl schopen vykonávat práce náročné na úchop a jemnou motoriku obou rukou ani práce spojené se zvedáním či přenášením těžkých břemen, nebyl a není důvodem k trvání dočasné pracovní neschopnosti ani k invaliditě. Podle znalce to mohl být důvod pro přiznání žalobci statusu osoby zdravotně znevýhodněné na dobu 1 – 2 let. Podle doložené dokumentace je žalobce mentálně zdatný, a proto mohl být od roku 2012 schopen i rekvalifikace.

Podle ustanovení § 23 zákona o nemocenském pojištění má nárok na nemocenské pojištěnec, který byl uznán dočasně práce neschopným nebo kterému byla nařízena karanténa podle zvláštního právního předpisu, trvá-li dočasná pracovní neschopnost nebo nařízená karanténa déle než 14 kalendářních dní a v období od 1. ledna 2012 do 31. prosince 2013 déle než 21 kalendářních dní.

Podle ustanovení § 26 odst. 1 zákona o nemocenském pojištění podpůrčí doba u nemocenského začíná 15. kalendářním dnem trvání dočasné pracovní neschopnosti nebo 15. kalendářním dnem nařízené karantény a končí dnem, jímž končí dočasná pracovní neschopnost nebo nařízená karanténa, pokud nárok na nemocenské trvá až do tohoto dne; podpůrčí doba však trvá nejdéle 380 kalendářních dnů ode dne vzniku dočasné pracovní neschopnosti nebo nařízení karantény, pokud se dále nestanoví jinak. V období od 1. ledna

2012 do 31. prosince 2013 podpůrná doba začíná 22. kalendářním dnem trvání dočasné pracovní neschopnosti nebo 22. kalendářním dnem nařízené karantény.

Podle ustanovení § 27 zákona o nemocenském pojištění po uplynutí podpůrné doby stanovené podle § 26 se nemocenské vyplácí na základě žádosti pojištěnce po dobu stanovenou v rozhodnutí orgánu nemocenského pojištění podle vyjádření lékaře orgánu nemocenského pojištění, který vyplácí nemocenské, pokud lze očekávat, že pojištěnec v krátké době, nejdéle však v době 350 kalendářních dnů od uplynutí podpůrné doby stanovené podle § 26, nabude pracovní schopnost, a to i k jiné než dosavadní pojištěné činnosti; takto lze postupovat i opakovaně, přičemž při jednotlivém prodloužení výplaty nemocenského nesmí být doba tohoto prodloužení delší než 3 měsíce. Nemocenské lze podle věty první vyplácet celkem nejdéle po dobu 350 kalendářních dnů od uplynutí podpůrné doby stanovené podle § 26.

Podle § 53 odst. 1 zákona o nemocenském pojištění posuzování zdravotního stavu pojištěnců a dalších osob pro účely pojištění zahrnuje posuzování a) dočasné pracovní neschopnosti, b) pracovní schopnosti po uplynutí podpůrné doby, c) zdravotního stavu pro účely poskytování peněžité pomoci v mateřství, ošetrovného a vyrovnávacího příspěvku v těhotenství a mateřství.

Po zhodnocení provedených důkazů dospěl soud v předmětné věci k závěru, že žaloba proti napadenému rozhodnutí žalované není důvodná. Při posouzení zdravotního stavu, tj. dočasné pracovní neschopnosti žalobce a pracovní schopnosti po uplynutí podpůrné doby, vycházel soud především ze znaleckého posudku vypracovaného na základě řádně zjištěného zdravotního stavu žalobce, neboť znalec pro posouzení dostatek odborných lékařských nálezů z doby před vydáním rozhodnutí. Soud proto považuje posudkové závěry, k nimž znalec dospěl za přesvědčivé. Soud tak sdílí názor znalce, že v průběhu řízení vzniká podezření na somatizaci až účelovou agravaci, tj. zveličování obtíží pacientem, a že při tom chybí jakékoli psychologické či psychiatrické vyšetření, které by prokázaly nevědomou symptomatiku. V posudku je řádně zdůvodněno, že v případě žalobce došlo k mírnému posunutí konce podpůrné doby do 29. 9. 2012, že jeho stav dále zcela správně nebyl hodnocen jako odůvodňující další prodloužení výplaty nemocenského ani jako invalidizující. Znalec se ztotožnil se závěrem posudkových lékařů, že zdravotní stav žalobce byl objektivně stabilizován a i když byla stabilizace podmíněna dodržováním léčebného režimu a užíváním léků, pak přesto nebyl dán důvod, proč by žalobce nebyl schopen vykonávat nějakou vhodnou práci (tj. **jinou práci než dosavadní**). Znalec tak rovněž uzavřel, že žalobce byl schopen plnit podmínky uchazeče o zaměstnání. Podle závěru znalce žalobce sice nebyl schopen vykonávat práce náročné na úchop a jemnou motoriku obou rukou ani práce spojené se zvedáním či přenášením těžkých břemen, což však nebylo (a není) důvodem k trvání dočasné pracovní neschopnosti dokonce ani k invaliditě. Znalce dodal, že to mohl být důvod pro přiznání statusu osoby zdravotně znevýhodněné na dobu 1 – 2 let. Podle doložené dokumentace však žalobce byl mentálně zdatný, a proto mohl být od roku 2012 schopen i rekvalifikace. Žalobce mohl získat podporu, pokud by se po ukončení dočasné pracovní neschopnosti stal uchazečem o zaměstnání, což však neučinil.

Subjektivní pocit žalobce o tom, že by mu měla být prodloužena dočasná pracovní neschopnost nebo výplata nemocenského, nemůže být důvodem pro jejich přiznání, není-li takový závěr podložen objektivně zjištěným zdravotním stavem. Dokonce i invaliditu lze

pojištění přiznat pouze tehdy, jestliže vyplývá z výsledků lékařských vyšetření a nikoliv proto, že pojištěnec je subjektivně o své invaliditě přesvědčen.

Podle ustanovení § 75 odst. 1 s. ř. s., v platném znění, při přezkoumání rozhodnutí vychází soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl při rozhodování správního orgánu.

Po zhodnocení provedených důkazů dospěl soud v předmětné věci k závěru, že žaloba proti napadenému rozhodnutí žalované ze dne 25. 4. 2013 není důvodná. Při posouzení zdravotního stavu a dochované pracovní schopnosti žalobce vycházel soud především ze znaleckého posudku, vypracovaného na základě řádně zjištěného zdravotního stavu žalobce, neboť znalec měl pro jeho posouzení dostatek odborných lékařských nálezů z doby před vydáním napadeného rozhodnutí. Soud proto považuje posudkové závěry, k nimž znalec dospěl za přesvědčivé. Žalobce tak byl schopen plnit podmínky uchazeče o zaměstnání, a i když nebyl schopen vykonávat práce náročné na úchop a jemnou motoriku obou rukou či práce spojené se zvedáním a přenášením těžkých břemen, nejednalo se o důvody vedoucí k trvání dočasné pracovní neschopnosti dokonce či k prodloužení výplaty nemocenského a nejednalo se dokonce ani o důvody pro přiznání invalidity. Posudek znalce proto považuje krajský soud za úplný a vyčerpávající, neboť při vypracování posudkových závěrů bylo vycházeno ze všech zjištěných diagnóz.

Krajský soud v Praze ze shora uvedených důvodů proto žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s., v němž je uvedeno, že soud zamítne žalobu, není - li důvodná. Soud napadené rozhodnutí žalované ze dne 25. 4. 2013 shledal jako věcně správné a odpovídající zákonu a žalovaná se vypořádala dostatečným způsobem i se všemi námitkami uplatněnými žalobcem proti rozhodnutí OSSZ.

Krajský soud v Praze nepřiznal účastníkům právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl v řízení úspěch a žalované takové právo ve věcech důchodového řízení nepřisluší (§ 60 odst. 1 a 2 s. ř. s.). Nad rámec uvedeného soud dodává, že žalobci, kterého s ohledem na jeho současnou tíživou finanční situaci osvobodil od soudního poplatku, neuložil povinnost uhradit náklady za vyhotovení znaleckého posudku ve výši 8.119,- Kč.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 11. ledna 2016

JUDr. Dalila Marečková, v. r.
samosoudkyně

Za správnost:
Božena Kouřimová